

ger fra det subtile til det banale, fra det stærkt personlige til det helt dusinagtige. Men man gætter på, at han en dag finder sin stil, og man følger med spænding hans flaksende videre vej frem.

J.S.

En Brooks-film

SWEET BIRD OF YOUTH („Ungdoms søde fugl“). Prod.: M-G-M (Pandro S. Berman), 1961. Instr.: Richard Brooks. Manus.: Richard Brooks efter Tennessee Williams' skuespil. Foto: Milton Krasner (CinemaScope - Metrocolor). Dekor.: George W. Davis, Urie McCleary. Klip: Henry Berman. Musik: Harold Gelman. Medv.: Paul Newman, Geraldine Page, Ed Begley, Rip Torn, Shirley Knight, Mildred Dunnoek, Madeleine Sherwood, Philip Abbott, Corey Allen, Barry Cahill, Dub Taylor, James Douglas, Barry Atwater.

Writer-director *Richard Brooks* er blandt de Hollywood-instruktører, der gør sig bedst i behandlingen af hjemlige problemer. At han har mod på vanskelige opgaver bekræftes af den omstændighed, at han har givet sig i kast med filmatiseringen af *Tennessee Williams'* ret utålelige skuespil, og han har da også klogt valgt at gå sine egne veje. Det redder filmen, og han har samtidig forstået at undgå melodramaet. Trods hovedrolleindehavernes noget maniererede spil - Brooks har dæmpet gemytterne meget - og den nærmest grinagtige kærlighedshistorie, der da også skubbes ud af billedet med verve, er der kommet film ud af det hele. Stærkt står skildringen af den menneskelige korruption, voldsomt i fortællingen om „Boss“ Finley, sydstatspolitikeren uden moralsk holdning men med en god portion moderne, folkekære udvendighed, og hans fascistiske terrorregime, der kun kan ødelægges med de sjofleste midler, en omstændighed, der samtidig fra Brooks' side kun kan være en anklage mod de kortsynede vælgermasser. Det angreb har vi tidligere fundet hos Brooks. Skuespillet klamrer sig til skuespillerpræstationer fornemmes i de lange, lange sekvenser, hvor *Paul Newman* og *Geraldine Page* forgæves søger at snakke hinanden ihjel, men Brooks har filmet det klogt og varieret, af og til med lune og ironi, men Williams' klamme udvendighed fornemmes alligevel bag den underligt sexationelle affære.

P.M.

Sardonisk

DIVORZIO ALL'ITALIANA („Skilsmisse på italiensk“). Prod.: Lux/Vides/Galatea (Franco Cristaldi) 1961. Instr.: Pietro Germi. Manus.: Ennio de Concini, Alfredo Gianetti og Pietro Germi. Foto: Leonida Barboni. Musik: Carlo Rustichelli. Medv.: Marcello Mastroianni, Daniela Rocca, Stefania Sandrelli, Leopoldo Trieste, Odoardo Spadaro, Margherita Giralli, Angela Cardile.

Pietro Germi overrasker ofte. Sidst med den hårde og spændende „Rom på vrangen“ og nu igen med den sardoniske komedie om den letteste vej ud af et umuligt ægteskab - i Italien. Tag ikke fejl af den ydre form - filmen er snertende i sin anklage og i sin karikering af utidssvarende samfundsforhold. Den griber med held fat i en lang række tåbeligheder og holder dem frem i et nøgternt dagslys, så de tager sig ud som det de i virkeligheden er, reminiscenser fra en katolsk middelalder. „Skilsmissen“, der i Germis øjne kun kan være mord under de herskende systemer, giver mange muligheder for at trevle op i alfabetisme, politiserende præster, feudalisme og ikke mindst katolicisme. Det hele er anskuet i Germis kendte, lidt traditionelle stil, grovkornede billeder holdt i gråt, en urolig, næsten jugend-agtig komponeret billedflade, og en vis forkærlighed for halvtotale indstillinger. Men tempoet er sat i vejret, klipningen er nervøs i de mest dramatiske afsnit, og visionerne blandes med stort held ind i historien på en måde, så de uden vanskelighed kunne have været virkelighed for den desperate hovedperson. *Marcello Mastroianni* overrasker i sin behandling af rollen - han overdriver et særpræg vel meget - men bærer i øvrigt forbløffende diskret figuren igennem de vanskeligste passager af desperation og forvirring. Germi fryder med en smuk satire over *Fellini*, men bag hele farcemageriet ligger den blodige alvor. Filmens humor balancerer på den yderste kant til det pinligt tragiske - en humor, man for har set fra Italien - og balancen holdes filmen igennem. Ingen vil hævde, at Germi er et geni, men han er en bevidst og alvorligt arbejdende kunstner, der på baggrund af mode-retninger og kometkarrierer virker som en væsentlig faktor i den solide og stabile baggrund, der nødvendigvis må være til stede, for at en filmindustri kan give plads for eksperimenterne og gøgljerne.

P.M.